

ниме и съ лобода . . . Господи, ти и не мислишь за назе; ти само за богатите са грижишь, защото ти палатъ голѣми свѣщи; ала знаешъ ли ти, че тие богати хора не сж християне, а люти звѣрове? Ако би ти билъ справедливъ, то не щеше да бжде съ назе това, щото става днесъ.

— Не грѣши, Доне! каже понѣкогашъ Танчо. — Тебе е горчиво, и ти не знаешъ що говоришь. Почѣкай малко и ще да видишь, че господъ нѣма да ни остави, — никой още не е умрѣлъ отъ гладъ. Я да сѣднеме по-добре и да помислиме отъ дѣка да земеме хлѣбъ.

— Азъ сжмъ измислила, казала Дона. — На, земи моятъ годѣшки пжрстенъ и мойте обици, продай ги и куни отъ нейде брашно, — тие чинатъ баремъ десетъ оки . . .

— Не, Доне, това не може да бжде; азъ не искамъ, щото нашите родители да излѣзатъ изъ гробътъ и да са оплачатъ предъ свѣтътъ, че сж имале недостойни дѣ-